

CEMİL KAVUKÇU

*gölgele
muhabbetler*

CEMİL KAVUKÇU
GÖLGELİ
MUHABBETLER

Can ağdaş

Gölgeli Muhabbetler, Cemil Kavukçu

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Kubilay Bakmaz / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak deseni: Melih Kavukçu

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar, İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-6285-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU
GÖLGELİ
MUHABBETLER

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995
Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996
Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak,
1997

Temmuz Suçlu, 1998
Dönüş, 1998
Dört Duvar Beş Pencere, 1999
Pazar Güneş, 2000
Gemiler de Ağlarmış, 2001
Başkasının Rüyalari, 2003
Suda Bulanık Oyunlar, 2004
Gamba, 2005
Mimozada Elli Gram, 2007
Angelacoma'nın Duvarları, 2008
Tasmalı Güvercin, 2009
Düşkacıran, 2011
Aynadaki Zaman, 2012
Örümcek Kapanı, 2013
Üstü Kalsın, 2014
O Vakit Son Mimozada, 2015
Maviye Boyanmış Sular, 2016
Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

Balyozla Balık Avı, 2019
Patika, 2022
Boş Zamanlar, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Meral, Melih, Aslı, Deniz için

İçindekiler

GÖLGELİ MUHABBETLER

Berber	15
Gölgeli	21
Makasçı Kâmil	29
Simitçi	35
Vesikalık Fotoğraf	41
Keşke	45

GEÇMİŞ GÜNLERDEN BİR TESELLİ

Boğazova	55
Dasbets Buluşması	73

Gölgeli
Muhabbetler

BERBER

Böyle antika tipler hep seni mi bulur, diyor gülmekten yaşaran gözlerini avuç içleriyle silerken. Bilmem, belki de ben onları buluyorumdur, diyorum. Laf olsun diye, düşünmeden söylüyorum bunu, yoksa kimse beni bulmadığı gibi ben de kimseyi aramıyorum. Anlattıklarımın inandırıcı olup olmaması umurunda değil, hikâyelerimin ya da anlatım biçimimin hoşuna gittiğini sanıyorum; ben de yiyecek bekleyen ağzı açık kuş yavrusuna dönüşen arkadaşımın bu halinin keyfini çıkarmak için sözü döndürüp dolaştırıyor, giriş taksimini uzun tutuyorum. Beni dinlerken Avcılar Atıcılar Kulübü'ndeymiş gibi hissettiğini söylemişti bir keresinde. Bu şu demekti: Atıyorsun ama dinletiyorsun. Doğrudan söylememiştin de söylemiş gibi bakmıştı. Evet evet, onları sen buluyorsun, yani uyduruyorsun. Yanılıyor, uydurduklarım tek tük; örneğin “site içerisinde köpek dolaştırmak yasaktır” yazısını gördüğümde onun için bir değişiklik yapıp sırf güldürmek için, çünkü sürahidenden bardağa su doldururken çıkan sese benzer biçimde lıkır lıkır gülmesi hoşuma gidiyor, “site içerisinde köpek gibi dolaşmak yasaktır” olarak değiştirmiştim. Bunun gerçekliğini sorgulamamış, böyle bir tabula varmış gibi uzun uzun lıkırdamıştı; inandığından değil, hoşuna gittiğinden. Bazen de şaşırtmayı seviyorum.

Ali Zaymer'i bilir misin, demiştim bir keresinde. O kim ya, demişti, önemli biri mi? Bir insan değil Ali Zaymer. Ne o zaman? Marka mı, firma mı? Başımı iki yana sallayıp hayır dedikçe daha da meraklanmıştı. Ama asla pes etmezdi. Buldum, demişti sonunda, bir ilaç! Babaannemin bir zamanlar içtiği Nevrol Cemal gibi ruh şurubu. Yaklaştın, demiştim, ilaç değil ama bir hastalık; herifin biri duvara ne yazmış biliyor musun: "Bir gülüşü var, ali zaymer olsam unutmam." Süper, deyip lıkırdamış, kilolüfer gibi demişti. O ne lan? O da bir duvarda görmüş, eğik ve kötü bir yazıyla "kilolüfer tamircisi" yazıyormuş, altında da telefon numarası. Sözde bana anlatmış ama kendi daha çok gülmüştü: Kaç kilo lüfer abi?

Şimdiyse –gülmesine gülmüştü de– anlattığımı inandırıcı bulmamış, abartı dozunu kaçırmışım gibi bakıyordu. Oysa bu kez ne uydurmuş ne abartmış, her şeyi olduğu gibi anlatmıştım. Berbere gitmeyi sevmediğimi, hele sıra beklemekten nefret ettiğimi, saçım her uzadığında dükkânında müşterisi olmayan bir berber bulmak için dolaştığımı biliyor; bu nedenle de her tıraş sonrası ona anlatacağım, bire bin katacağım ya da uyduracağım hikâyelerim oluyor. Saatler olsun derken ("sıhhatler olsun"u böyle söylüyor) yüzünde dinleyeceklerine gülmeye hazır bir ifade oluşurdu hemen.

Bilirsin, berber dediğin geveze, biraz da palavracı olur, bazıları ise gevezenin gevezesi olur ki makastan çok çeneleri çalışır. Bir başka kusurları da kedi kadar meraklı olmaları. Özel hayatına sızmak için kırk takla atarlar; ne işlerine yarayacaksa, nereli olduğunu, ne iş yaptığını, evli olup olmadığını, kaç çocuğun olduğunu öğrenmek isterler; böylelerine yalan söylerim, bir keresinde kiralık katilim demeyi bile düşünmüştüm ama demedim tabii; tıraşını beğensem de böylelerine bir daha gitmem. Bu seferki gençten biri. Dükkânın önündeki taburede bir mucize

bekliyormuş gibi oturan beyaz önlüklü, bezgin yüzlü, orta yaşlardaki adam patron ya da usta olmalıydı. Dükkâna geldiğimi, müşteri olduğumu anlayınca yerinden şöyle bir kıpırdanıp, ayağa kalkmak için değil, saygıdan da değil, ayıp olmasın diye kıpırdanıp, Buyurun, dedi. Hani lisedeyken öğretmen sınıfa girdiğinde ya da bir şey sorduğunda sıradan kalkmak ile kalkmamak arası zoraki doğrulurduk ya, öyle işte. Beni tıraş etmeye hiç hevesli değil. İçeride, ayna karşısında ayakta dikilmiş, eliyle saçlarına biçim vermeye çalışan genç kalfaya havale etti işi; öyle ya, dükkânına ilk kez geliyorum, onun devamlı müşterilerinden biri değilim. İyi de oldu, herifi hiç gözüm tutmamıştı; ulan esnaf mısın keyif pezevenği misin... Belki de her şeyden çok yorulmuş, kimseyi tıraş etmiyor, gün boyu kapının önünde o taburede oturuyor. Hoş geldin abi, deyip dönerli berber koltuğunu oturabilmem için hafif yana çevirdi genç kalfa. Tezgâhın altındaki dolaptan beyaz bir örtü çıkarıp halı silker gibi dükkânın ortasına doğru pat pat salladı. Bunlar racon bile değil, berber şablonu. Aynada göz göze geldik. Nasıl olsun abi? dedi. "Nasıl olsun?" der, sen tarif edersin ama o bildiğini okur. Kısalt, dedim. Tek sözcükle karşılık vermek bir mesajdı aslında, anlayana tabii. İlk izlenimim geveze biri olmadığıydı, hatta belki konuşkan bile değildi. Seçimimden ötürü kendimi kutladım. Bir sprej şişesinden başıma hafifçe su sıkıp parmak uçlarıyla masaj yapıyormuş gibi saçlarımı karıştırması, makası ve tarağı tutuşu yaşına göre hiç de acemi olmadığını gösteriyordu. Beni de müşterileri arasına dahil etmek için özenle çalışmaya başladı. Berber aynaları korkunçtur, bilirsin; baksan bir türlü bakmasan bir türlü. Genellikle kendimi ve berberi görmeyecek biçimde bakışlarımı sonsuza odaklayıp aynanın içinde kaybolurum. Saç kesimini bitirdikten sonra küçük bir aynayı başımın arkasına tutup ense tıraşımı göstermek isterler

Bak ne anlatacağım, diyorum karşımdaymışın gibi ve sen gülmeye -yok lıkır-damaya- hazır bir yüzle bakıyormuşsun gibi. Belki de kuşkuyla bakacaksın çün-kü son günlerde pek keyfin yoktu, beni dinliyormuş gibi yapıyordun ama aklın başka yerdeydi. Senin eski halini, her şeye boş veren, dünya umurunda değil-miş gibi lıkır lıkır gülüşünü, saçma sapan sorularını ve gölgeli muhabbetleri-mizi çok özledim. Bu zorlama olacak, biliyorum, yine de denemek istiyorum.

1983'te yayımlanan ilk kitabı *Pazar Güneşi*'nden beri bize en olmayacak yerler-den, hiç beklemediğimiz zamanlardan, asla ummadığımız kişilerden bulup çıkarı-verdiği öyküleri anlatan Cemil Kavukçu, *Gölgeli Muhabbetler*'de de hikâyesine kaldığı yerden devam ediyor.

Tek başına da ayakta duran ama birbirine sataşmadan da edemeyen, sonuna ge-lindiğinde okuyanı bir dostla vedalaşmış gibi hüzünlendiren öyküler bunlar.

Cemil Kavukçu, on yıllardır yazdıklarıyla genç yazarlara önemli bir ders veriyor: Öykü çok da uzakta değil.

#muhabbet #arkadaşlık #gençlik #kamp #hikaye #hatıra #yolculuk

Kapak deseni: Melih Kavukçu

canyayinlari.com | f | | % canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-6265-7

9 789750 762857